

L'AGUS I ELS MONSTRES

OLIMPIÁDA

CULTURAL

JAUME COPONS &
LILIANA FORTUNY

COMBEL

1

**A L'OLIMPIADA
CULTURAL**

A vegades et passen coses que no tan sols no t'esperes sinó que, una estona abans que passin, consideres que són impossibles. I això és el que ens va passar a la Lúdia i a mi. De cop i volta érem els representants de la nostra escola a la final de l'Olimpíada Cultural, un concurs interescolar.

Sigueu
responsables!

Quin honor,
quin honor...

Adeu, macos,
adeu!

Segur que us pregunteu com va anar que la Lídia i jo acabéssim participant a la final de l'Olimpíada Cultural, perquè, en aquells moments, fins i tot nosaltres ens ho preguntàvem. Només us diré que quan vam saber que representaríem la nostra escola a l'Olimpíada Cultural ens vam quedar bocabadats, corpresos, esbalaïts i com de cartó o de pedra.

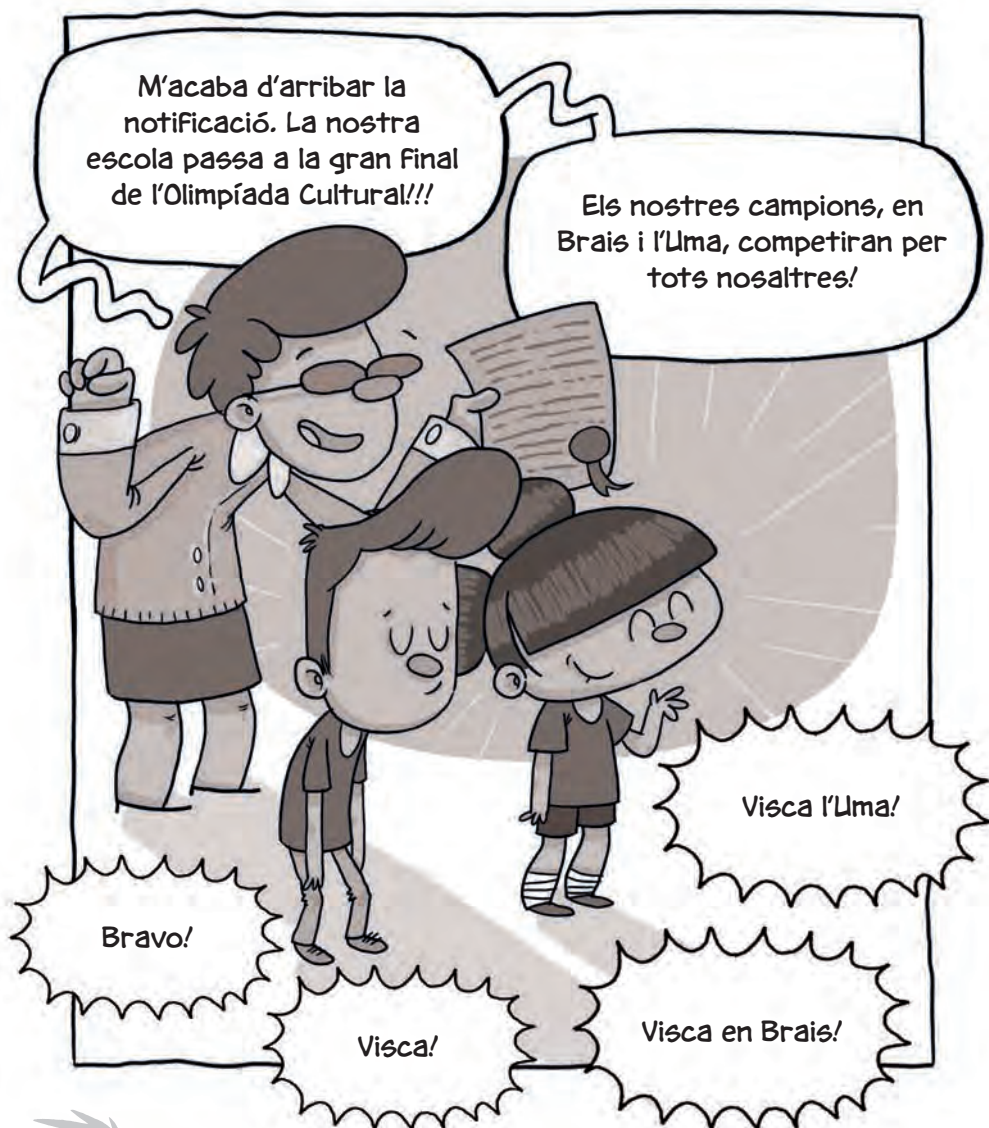
Vam acabar participant a l'Olimpíada de la manera més absurda. Però, per entendre com va anar la cosa, caldrà recular una mica en el temps.

COM VAM ACABAR PARTICIPANT A L'OLIMPIADA CULTURAL

El PTCCIG, el Parc Tecnològic, Científic i Cultural Internacional de Galerna estava a punt de ser inaugurat i, com a acte previ, l'ajuntament havia organitzat la primera Olimpíada Cultural, un concurs per veure quina era l'escola de Galerna que preparava millor els alumnes.

Més de cent escoles havien participat a l'Olimpiada, però només dues havien arribat a la final: l'Escola Galernenca, que era la nostra, i l'Escola Meravelles, que sempre havia tingut una gran fama. Els nostres representants, en Brais i l'Uma, havien arribat a la final demostrant en cada eliminatòria els seus amplis coneixements en tots els àmbits.

Tots estàvem més que tranquils. En Brais i l'Uma havien aconseguit arribar a la final després de passar per tota mena de proves eliminatòries durant el curs i eren dos autèntics genis, dos campions. Eren brillants en matemàtiques, llengua, geografia, cultura general... I, a sobre, eren molt bons companys!

De veritat que farem tot el que puguem!

Brais, feu el que feu, per a nosaltres sempre sereu els millors!!!

Mira que si fracassem...

Tu tranquil·la, Uma! Si guanyeu, bé, i si no, també! Només fracassen els que ja ni ho intenten. I, segons com, ni aquests.

Finalment, va arribar el dia que en Brais i l'Uma havien de marxar amb l'Emma al PTCCIG per participar a la final de l'Olimpíada. Però aquell dia, just aquell dia, a l'hora de dinar tots els alumnes de l'escola es van intoxicar. Bé, tots excepte la Lúdia i jo.

No és greu. No pateixi!
Però els alumnes tindran
dos o tres dies de
diarrea total...

Què em diu, ara! I l'Olimpíada
Cultural!?!?

Ja li poden dir adeu a
l'Olimpíada, si no és que volen
participar-hi a distància.

En Brais i l'Uma patien una descomposició total. I llavors l'Emma, que ja s'ho veia tot perdut, ens va fer una proposta que ens va deixar esgarrifats i, com ja he dit abans, bocabadats, còmpresos i esbalaïts.

Ens va semblar increïble que l'Emma ens proposés participar a l'Olimpíada, i, d'entrada, ens hi vam negar, però llavors l'Emma ens va pressionar una mica.

Els guanyadors de l'Olimpíada aconseguiran que l'escola rebi 2000 llibres per a la biblioteca, dues impressores 3D, dos microscopis electrònics, sis ordinadors i...

... per si això fos poc, els guanyadors faran una estada al CARI, el Centre d'Alt Rendiment Intel·lectual! És una oportunitat única per al vostre desenvolupament intel·lectual i cultural!

No ens hi podem negar! Ni que sigui per responsabilitat!

No comencis amb això de la responsabilitat... T'ho miris com t'ho miris, farem el ridícul!

Vam demanar a l'Emma que ens deixés consultar amb els pares la seva proposta, però en realitat el que vam fer va ser parlar amb els monstres. Ells van trobar-ho tot molt estrany, però ens van animar a participar.

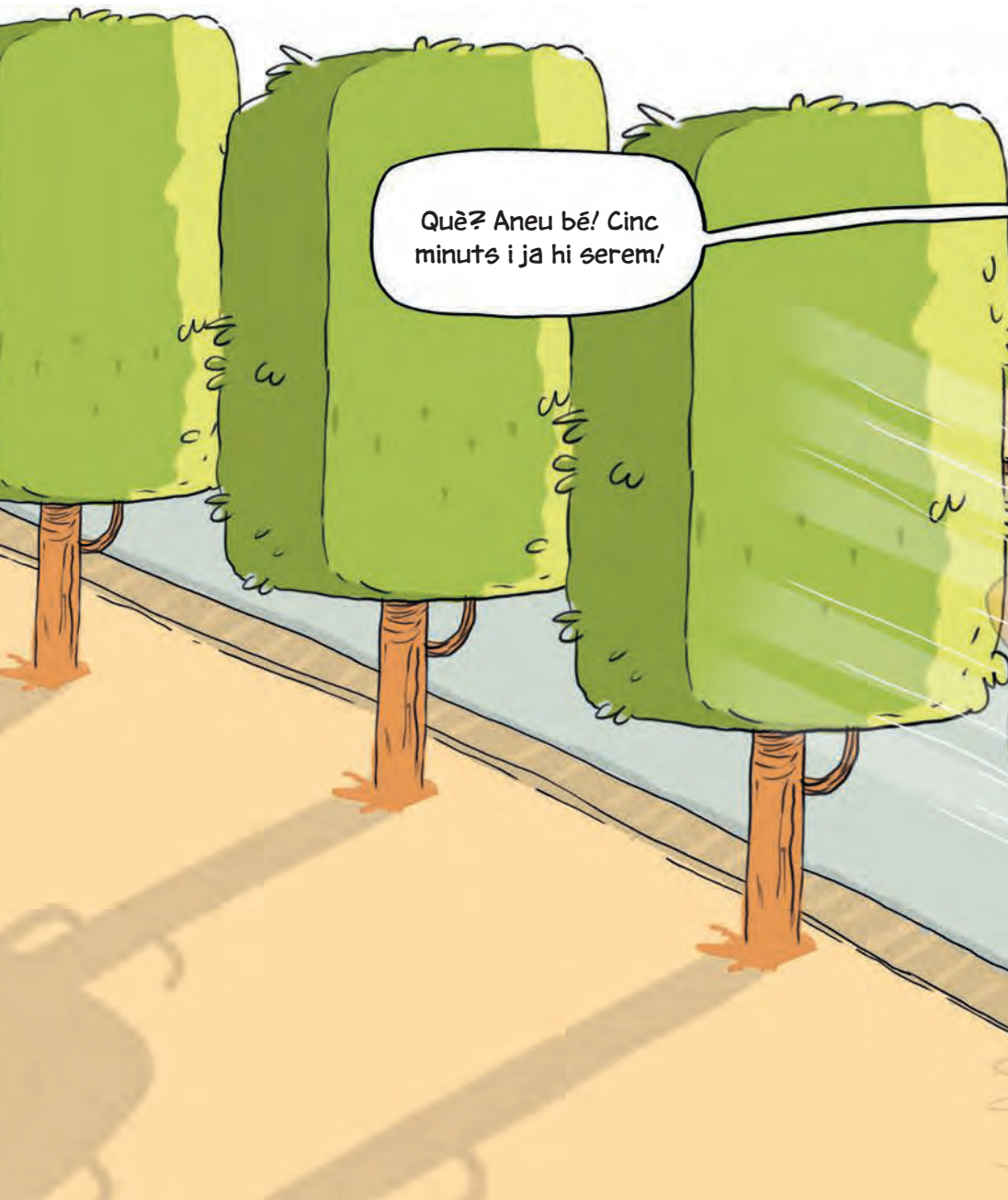
No cal que us digui que quan vam parlar amb els nostres pares van estar encantats, i encara van estar més encantats quan van saber que anàvem a l'Olimpíada Cultural amb l'Emma.

Tot i els ànims que rebíem dels uns i dels altres, la Lídia i jo continuàvem tenint molts dubtes, sobretot de nosaltres mateixos.

I així va ser com, quasi sense adonar-nos-en, vam acabar asseguts al cotxe de l'Emma, amb la bossa dels monstres, la dels llibres, les maletes i, en el meu cas, una bossa per si per culpa de la conducció enfollida de l'Emma patia el típic mareig infantil.

A aquesta velocitat no s'è
si resistiré cinc minuts!

Au, t'è la bossa, Agus!
Per si de cas...

Realment aquesta dona
è un perill al volant!